

ВѢСТНИКЪ

ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ и ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно“. Соломонъ.

Изазя два пъти въ мѣсеца, на 1-й и 15-й. Годишната и цѣна въ Княжеството е 5 лева, а въ странство половинъ наполеонъ. Безъ прѣдплата вѣстникъ нѣма, само може да се прѣдплати въ два на близо срока. Обявления и други се приематъ съ 25 стот. за реда. Промѣнението на адреса става съ полов. левъ. Абонатитѣ се адресиратъ на право до Редакцията въ Варна. За неполучване вѣстника съобщава се незабавно.

Съдържание: 1) Край на „какъ нѣкои противорѣчия могатъ въ сжщото време да бжджтъ наистина съгласни.“ 2) Слѣдва „Афоризми за вѣстника“. 3) Край на „Прощение до Бога.“ 4) Слѣдва „Пжтувание по мѣсеца и проч.“ 5) Слѣдва „За жената и женянието.“ 6) „Анегдоти, остроумни и смѣшни.“ 7) Слѣдва „Гледачтъ“. 8) Комедий 9) Бѣльзкн.

I-о Край на „Какъ нѣкои противорѣчия могатъ въ сжщото време да бжджтъ наистина съгласни.“

Посидипъ единъ гръцки творецъ на Комедии и поетъ, като гледаль само отъ една страна състоянието на чловѣческия животъ, показва го съвсѣмъ бѣденъ и за съжаление достоенъ. Ето неговитѣ думи: „Прѣвъ кой пътъ на живота можемъ ний да минемъ безъ бѣдъ и напасть? Въ дружество срѣцани нестыгласия, прѣспирни и вражди. Домашния животъ е пълненъ съ грижи и попечения. На село ти е дълго времето и си усамотенъ. По море живота ти е въ опасностъ и си пълненъ съ страхъ. Въ странство си непознатъ и никой не те почита и не го е грижа за тебе. Ако си богатъ, все имашъ подозрение на другитѣ хора, че търсятъ време, нѣщо да ти откраднжтъ. Ако ли си сиромасъ, за какво ти е живота? Оженишъ ли се? земашъ на гърба си товаръ. Неожененъ ли си? то си нула на свѣта. Имашъ ли чада? натоваренъ си съ грижи. Нѣмашъ ли

дѣца, сухо си дърво безъ никаква надежда. Младостта е време на лудостъ, а старостта на слабостъ и болестъ. Не ти остава прочее друго да изберешъ, освенъ или да не дохождашъ на свѣта, или пакъ скоро да го оставишъ“. Колкото и да ни се виждатъ тѣзи изрѣчения, че съдържаватъ за хората прѣскърбни истини, но други пакъ изрѣчения, съвсѣмъ противни на тѣзи, съдържаватъ весели истини. Митродоръ, единъ Атинейскій философъ, ни показва пакъ въ толкозъ редове благополучието на живота. Ето неговитѣ сѣщи думи: „Прѣзъ всякъ пѣтъ на живота можешъ да пѣтувашъ весело и благополучно. Въ дружество можешъ да придобиешъ честъ, славно име и много любезни приятели. Въ домашния животъ се наслаждавашъ отъ миръ и спокойствие. На село се веселишъ съ естественната красота. Мореплаването разпространява търговията и принася богатство. Като ходишъ въ странство, съ мнозина се запознавашъ и умножавашъ числото на приятелитѣ си. Богатъ ли си? можешъ на мнозина да сторишъ добро и тѣ ще те иматъ за свой благодѣтель. Ако си сиромахъ, ти усвои добродѣтеля отъ трудолюбие и умѣренность, защото естеството съ малко се задоволява. Ако се оженишъ, ставашъ съвършенний чловѣкъ и тогива първо познавашъ сладостта на живота. Ако си нежененъ, свободенъ си и можешъ по-лесно да жертвашъ себе си за общата полза. Имашъ ли чада? блазѣ ти! Ти плащашъ на природата и на отечеството най-священния дългъ за твоео рождение и възпитание. Ако ли си бездѣтенъ, старай се за бѣдни дѣца, които сѣ твои ближни. Времето на младостта е време на здравieto, веселието и силата. Годиинитѣ отъ старостта сѣ изпълнение на желанието ни, защото всякъ желае да живѣе до старостъ и да доде до озрѣванието на разума. Най-голѣмото прочее благополучие на словесното сътворение се състои въ това, да се роди и да пѣтува по пѣтя на живота тихо и задоволено“.

Ето какъ очевидни противорѣчия въ различни разсмотрения могатъ да бждатъ истински, и какъ чловѣкъ може да бжде въ сѣшитѣ обстоятелства и щастливъ и злощастенъ. Тукъ ни идъ за свидѣтелъ общата пословица, която казва, че всѣкий е самъ ковачъ на своето щастие и злощастие. Много прѣпирни сѣ ставали между хората, а че и до днесъ още ставатъ, да ли на земята има повече добрини или злини, повече благополучие ли или злополучие. А може лесно да се познае, че, ако хората въобще и частно би се управлявали по здравия разумъ, то тѣ би намѣрили между себе си несравнено повече добрини, нежели злини. При това още трѣба да гледаме, да не правимъ скоро заключение за истинността или не истинността на нѣкои изрѣчения. Когато ний разглеждаме едно нѣщо отъ една страна или отъ части, ний тогива имама само зачатieto на мнѣнието, а колкото повече разглеждаме то нѣщо, толкозъ повече нашето мнѣние подлежи на измѣнение; и тъй едно нѣщо при разнитѣ рас-

мотрениа дава естествено и разни мнѣния. Виждами отъ далечъ едно клончато дърво, но споредъ далечността, не можемъ да го разпознами, да ли е диво или питомно, плодно или безплодно. Приближавами и виждами, че е плодна питомна абылка. Погледвами на другата страна и намѣрвами, че тя има плодъ и круши. Хх—ж—ж! То била хашладисана абылка и съ круша. Подобнитѣ прѣдсѣхранения поне сж необходими за сждитѣ, защото тѣжко и горко на сждимитѣ, гдѣто сждията осжжда, щомъ чуе и прислуша нѣщо.

Ний прочее сми принудени, и то по справедливостъ, да бждемъ често въ нашитѣ мнѣния непостоянни. Чистойскренната любовь къмъ истината изисква това отъ насъ, и това непостоянство въ сжмнителнитѣ нѣща бива добродѣтель. Заради това не трѣба да бързами и да сми готови да наричами и издавами другитѣ за упорни и твърдоглави, нито пжкъ за непостоянни и вътрогонци. Защо не мислжтъ другитѣ, както и ний? (може да каже нѣкой). Ами защо не направи пжкъ слѣдующия въпросъ? Защо ний не мислимъ, както другитѣ? Ний ще се питами всякоги съ първия въпросъ, до тогива, до дѣто и ний и тий гледами съ чузди очи или съ нашитѣ, но недостатъчно. Нищо друго, освѣнъ високоумието и гордостъта правятъ хората да не можтъ да се търпжтъ помежду си. За чудене е, какъ не ни е дошло на ума, да исками, щото всинца и по външния видъ, въ всичко до косъмъ да сми еднакви, а че да видяше тогива, че щѣхме и да се потупами единъ други. Посидипъ гледа на всичко отъ лошавата страна, и всичкия свѣтъ му е кривъ, и той има право. А добрий Митродоръ разглежда всичко отъ добрата страна и всичко му е добро, и споредъ мене (ако ми се позволява да кажж) той има повече право, баремъ неговото право е весело и полезно. При това, нека каже кой, каквото ще, азъ се съмнѣвамъ, че Посидипъ непрѣменно тѣй сжщо е мислилъ, както е писалъ, защото, ако бѣше иначе, че му е билъ всичкия свѣтъ кривъ и нищо въ него нѣмало добро и утѣшително, кой го държѣше, тж не отиде подъ нѣкакъвъ клончатенъ Мандрагоръ да лежи и да заспи? и тѣй (ако е истина, както казватъ хората), и до днешния день не би ни се събудилъ. Гледайте виѣ това чудо. Кой го е каралъ да живѣе на сила, до гдѣто напише подобно нѣщо и го остави? Чувамъ ли ти? — Не било, казва, добро да се ожене человекъ и да има дѣчица! — Ай да тж знай Господъ. Посидипе! Ето Ви и моето мнѣние.

Ами нека оставимъ всяка шега на страна. Въобще на челоувѣческия родъ е по-полезно да е благополученъ, нежелн високоученъ. Всичкитѣ хубави науки и занаяти добръ сж намъ дошли, когато ни напояватъ съ челоувѣколюбиви чувствования и водятъ нашия животъ къмъ златно задоволство и благополучие. Това трѣба всякоги да бжде цѣлѣта и намѣрението на проsvѣщенieto и добритѣ науки. Ще остане и ще бжде на слѣ-

та омразенъ и на поругание онъ зи народъ, който масторски пише и говори, а несправедливо и бесчеловѣчно постѣпва и върши и който своето си честно слово недържи и кѣтвата си гази и тъпчи. Всинца сми длѣжни да гледаи и да се старайи да доведемъ къмъ съвършенство здравия и словесния разумъ.

Край.

II-о Афоризми за въспитанието.

б) За дѣтинското облекло (Началото отъ 3-я брой).

До дѣто е дѣтето въ собата, трѣба непрѣстанно да е гологлаво. Дѣтинската глава вече сама отъ себе си е твърдѣ горѣща; трѣба да я пазимъ отъ горѣщина, а не отъ студъ. Дѣтинската глава е живъ огънь, да я гуждами въ горѣщи завивки и възглавници, значи, на което гори, да хвърляи огънь. Нищо друго не става извѣстенъ изворъ на главоболието, жбоболието, ухоболието, кихавицата и кашлицата, освенъ това затопляне на главата.

Най сетнѣ, колкото се отнася до облеклото, онѣзи дълга дреха доволно му покрива краката, само зимѣ, когато изнасяи на вѣнъ дѣтето, могло би да се обуе съ чорапи, но тѣ да не сѣ нито тѣсни, за да не му стискатъ и искривяватъ краката, нито твърди, за да не му правятъ слини, нито стѣгнати по коленѣтъ му, щото да спиратъ кръвта по краката, и жилитѣ да искачатъ и почърняватъ, а че сетнѣ дѣцата тѣглатъ отъ рани.

За малкитѣ дѣца не трѣбать таквизи дрехи, които се прѣпасватъ, вързватъ и се стѣгатъ на пояса. Подобни дрехи най повече имъ поврѣждатъ гърдитѣ и корема. Като имъ стѣгатъ гърдитѣ, не имъ даватъ да дъхатъ свободно, а че прѣпятствуватъ и на бѣлия джигеръ да се развие и да порастне, както трѣба и ето Ви първата причина, на днесъ силно распространената охтика. Сѣщо тѣи се поврѣждатъ и тѣглатъ въ цѣлия си животъ отъ многото прѣпасване и стѣгане по стомаха и корема.

Още искахъ да знаѣхъ, до кога ще трае онѣзи най смѣшна лудостъ, да пробиваи на малкитѣ и на голѣмитѣ дѣца ушитѣ, а че да имъ гуждами обици (мингиши). Тойзи обичай е останѣлъ отъ дивитѣ, и азъ би желалъ да знаѣхъ, каква хубостъ намира майката въ това, и защо умната майка мѣчи дѣтенцето си? Защо не имъ пробиятъ и носа и джунитѣ и брадата и не изнамѣрятъ подобни трици, тѣ да имъ обѣсятъ и тамъ нѣщо? Онѣзи по врата маниста и гerdани сѣ по-добри, баримъ тамъ нѣма нужда да се пробива жива кожа (както видѣхъ тѣзи дни да мѣчатъ едно

осъбмѣсечно момиченце и да му пробиватъ ухото за да му прѣкаратъ обидца!), макаръ че и тѣ гердани, като сж направени отъ нечисти метали, много пжтъ съ своята рѣжда поврѣждатъ врата и го нараняватъ.

(Слѣдва).

III-е „Прощение до Бога“

Истинска повѣсть (Началото отъ 1-я брой).

Едвамъ сега Господинъ Отъ Бергъ съгледа черното Аделино-облекло, което тя още носеше и което възвишаваше прозрачната бѣлина на нейнитѣ изрядно нѣжни черти.

Дълбоко трогнѣта Адела, като си помисли, що ѣ прѣтърпѣла и като си напомни що е изгубила, начинъ да рони сълзи, които олежаватъ скърбѣта, и които дадохъ причина на Господина отъ Бергъ да ѣ рече: „Милостива Господжа! за завиждане е достоенъ покойникътъ, за когото Вашитѣ очи таквизи сълзи проливатъ!“ и той, ако и да бѣше осѣтилъ при първото мгновение неприятностъ, когато хвърли единъ погледъ на дѣтето ѣ, сега приближи при него, запознѣ се съ него приятелски и дълго време се забавляваше съ красивото момченце, което съ дѣтинската си своя простодушностъ и повѣрение му прѣдлагаше разни въпроси и му отговори даваше. Емма за да промѣни разговора, запита брата си, коя е била причината, дѣто тѣй ненадѣйно се завърнѣ и пристигнѣ при тѣхъ, а той ѣ отговори, че прѣди нѣколко дни сж го възвишили начинъ Майоръ и сж го примѣстили тукъ и че той е искалъ, прѣди да ѣ проводи писменно извѣстие за това, самъ лично да ѣ извѣсти, като прибави при това и слѣдующето: „азъ гледамъ на това промѣнение, че съмъ двойно щастливъ“, и съ тѣзи думи хвърли той единъ усърденъ и забѣлѣжителенъ погледъ на Адела, която пжкъ отъ своя страна не е искала да обърне внимание на тойзи погледъ. Подиръ това той имъ разказва за нѣкакви си приключения отъ своя животъ, а отъ всичкия неговъ разговоръ Адела е могла живо да осѣти, че нейното лице е било непрѣстанно и неизмѣнимо исписано и напечатано въ неговото сърдце и че нито времето, нито разни случки не сж били въ състояние за да се изтрие и испѣди лицето ѣ отъ тамъ. Неизвѣстността за нейната сждба, за което съ всичкитѣ негови старания не е могълъ нигдѣ никакво точно извѣстие да земе, много мжтни мгновения сж му причинявали, а днесъ отъ ново му сж съживили благополучнитѣ надежди на първата и единчка любовь въ неговото сърдце при това ново виждане и събиране съ Адела.

Когато часовникътъ на съборната черква одари дванадесетъ часа ѣ показва, че е вече полунощъ, до когато Европейцитѣ иматъ обичай да ча-

катъ и да посрѣщатъ новата година (защото нея вечеръ имахъ 31-й Декемврия) и като началникътъ на пощата, който отъ колѣ вече бѣше дошелъ въ стаята, станъ и пригърна въ обятията си сърдечно и усърдно своята Емма и се моляше на Бога, за да излезе отъ своя Прѣстолъ на неговата мила и любезна съпруга богато благословение, и Господинъ отъ Бергъ улови Аделината ръка и като гледаше съ изражение на вътрѣшната си своя любовъ въ нейнитѣ съ надежда пълни очи, произнесе и той искренното свое желание за нейното благосъстояние и като притисна нейната нѣжна ръка на сърцето си, което ясно тупаше, рече ѝ полегичка „Позволете ми, любезна Господжа! Да Ви помоля, за да ме благословите и Вий и да ми пожелаете, щото тѣзи нова година да ми бѣде най добрата и най щастливата въ моя животъ“.

Това изговорено желание въ самото онова мгновение, когато годината се промѣнява, наистина е дошло въ изпълнение; защото подиръ шестъ мѣсеца (въ които той често посѣщаваше Адела и имаше случай да познае по-отъ близо нейното добро и съ много искушения испытано сърдце и споредъ това бѣше привлеченъ повече да я люби и уважава) стоѣше съ нея прѣдъ Олтаря въ черквата за вѣнчаване и имаше себе си за най щастливия човекъ на свѣта. На до годината по Рождество Христово, когато новия имъ баща зарадва Аделинитѣ дѣца, като имъ подари едно хубаво дърво ѣлка накинчено богато съ разни украшения и сладки нѣща избрани съ любовъ, малкиятъ Карлъ, когото новия му баща бѣше го вече много обикналъ, обжри се къмъ майка си съ веселъ погледъ, и съ распаленъ и зачървенъ образъ ѝ рече: „И пакъ Вий сте имали право, мамо, дѣто ми казвахте, че Богъ ни дава всичко онова, за което му се молимъ истински и искрено; защото азъ минжлата година му се молахъ да ни даде и новъ баща, пакъ ето ти, че го изпълни и ни даде наистина добъръ и любезенъ баща, пакъ ето вече и Вий не плачете, а че и ний сме съвсѣмъ съ Ида задоволни; но всичко се сбѣде отъ това, дѣто азъ писахъ на Бога писмо, защото безъ него той най сетѣ пакъ щѣше да забрави“.

Майка му Адела притисна къмъ сърцето си красивото момченце и му каза: Това, дѣто казвахъ, е истина, ти имашъ право, сине мой, и Богъ употрѣби малката твоя ръчица за орѣдие на нашето общо благополучие, защото безъ твоео писмо май мъчно ний би били днесъ съединени и задоволни.

Като доде до тѣхъ близо баща имъ, който знаеше тѣзи случка за писмото до Бога отъ сестринитѣ си писма и като пригърна както любезната си съпруга, тъй и двѣтѣ си мили дѣцица, рече: „Наистина, любезни мои, право е ималъ нашъ безсмъртний Шилеръ, който е казалъ: „че често се намѣрва висока мисль въ дѣтинската игра“; защото често Богъ употрѣблява чудни сръдства, за да ни доведе до благополучие. Заради

това нека имами въ него повѣрение и нека се оставями на неговото управление, което въ неиспитанната негова мъдростъ и милостъ се грижи за насъ и по-добръ ни упътва и нарежда, отъ колкото ний сами ищемъ и разумѣваме.

Край.

IV-е Пътувание по мѣсеца, по слънцето, по другитѣ звѣзди и по Новий Иерусалимъ.

История на една сомнамбула, въ която се
вижда отъ вѣдъ гроба що има.

(Началото отъ 1-я брой).

Подиръ това, защото бѣше помолила водача си да остане още малко, обърнъ се къмъ своитѣ родители и роднини, като до тогива никой страненъ тукъ не бѣше присѣтствувалъ, и като роняше много сълзи, моляше имъ се: За Божия любовъ и Христа ради, да се потрудатъ и да се пазятъ отъ онѣзи мѣста, които сж ѹ показани. Мили родители, братя и сестри! извика, ако би се всяка капка отъ моято кръвъ прѣобърнѣла на хиляда езика, то пакъ азъ не би могла доволно да Ви искажъ мжкитѣ на онѣзи вѣковѣчни проклѣтници. Не дѣйте кри отъ свѣта тѣзи мои рѣчи, които сж въ Божиитѣ рѣчи написани, ами казвайте имъ ги.

Като изговори това, яви имъ, че се връща назадъ съ водача си.

Като се връщахъ, виждаше се, какъ се е бѣго облеглила на своя водачъ.

Като я той остави, тя поспа още около половинъ часъ, и като се пробуди, каза:

„О! хжмъ съмъ уморена! Струва ми се, че съмъ цѣлия свѣтъ обиколила, а не знамъ нищо да кажъ“!

Първо пътувание въ мѣсеца.

На 2-й Ноемвр. въ единъ и половина часа подиръ пладнѣе, пътувала е првъ пътъ въ мѣсеца, за което бѣше напрѣдъ явила, когато на 26-й Октомвр; за првъ пътъ бѣше ходила къмъ неблаженнитѣ. Като доде водачътъ ѹ и тръгнъ съ него на пътъ, тѣй сама зафанъ да говори:

„Мѣсецътъ е най близото тѣло до нашата земя и за 4 минути ще стигнъ тамъ.“

Туй като каза, отъ присѣтствующитѣ единъ гуди на масата едно сахатче, което показваше и секундитѣ. Щомъ минжъхъ четри минути, тя тутакси начнъ да говори тѣй:

„Ей мж вече въ мѣсеца“.

Подиръ това братъ ѝ я запита; какъвъ е мѣсеца сравненъ съ нашата земя? тя отговори:

„Той много прилича на нашата земя, само е повече свѣтлий, деликатний и благий; въ него има брѣгове и долини, рѣки и езера, дървеса и шуми, и хубави села и градове и много здания“.

Подиръ това я запитахъ за жителитѣ, а тя отговори:

„Мѣсецътъ е най ниския редъ на блаженнитѣ, защото всичкитѣ онѣзи, на които подиръ смъртѣта не подобава повече блаженство, тѣ дохождатъ тукъ, както и онѣзи, които се освободжтъ отъ първия редъ на неблаженнитѣ. Азъ ще пътувамъ още три пътя въ мѣсеца. Коего не Ви казвамъ сега, ще Ви го кажѣмъ другий пътъ. Ако и да е мѣсеца 40 пътя по-малкъ отъ нашата земя, на която ний живѣимъ, азъ пакъ не можъ го обиколи за четри пътя, защото всякъ пътъ се задържавамъ само половинъ часъ. Азъ ще дохождамъ само на главнитѣ мѣста. Сега молятъ водачъ ме води въ едно златно и голѣмо здание, дѣто виждамъ единъ голѣмъ салонъ, въ който заварихъ да сѣдѣжтъ заедно само възрастни хора отъ разна старостъ мъжки и женски въ голѣми редове. Азъ отъ тѣхъ тукъ познавамъ много мъжки и женски, които би Ви казала на име, но принудена съмъ да млѣжъ.“

Сега я запитахъ: съ какво се занимаватъ тѣзи жители въ мѣсеца, а тя имъ отговори:

„Това мѣсто е за всичкитѣ училище, дѣто иматъ и свои учители, а сѣщото имъ забавление е слѣдующето: Бога да почитатъ, да му се молятъ, да се научить, за да бѣдѣтъ способни за по-голѣмо блаженство, гдѣто ги прѣмѣстватъ, като заслужатъ това. Не можъ да прѣмѣлжъ и да не Ви кажѣмъ, че тѣзи блаженни иматъ изрѣдна музика, а най-повече ми аресва, дѣто сѣ много помежду си любезни и тукъ нѣма нито мразянье, нито завистъ, нито кавга, а до колко сѣ щастливи, менъ не ми стига, умѣтъ, какъ да Ви го кажѣмъ. Азъ би била най-щастливата, ако би ми допустили да останѣ тукъ довѣка. Най-честититѣ и най-богатитѣ на земята не сѣмъ толкозъ щастливи, колкото най-малкия жителъ въ мѣсеца.“

„О! колко ми е чудно. когато посѣгнѣ да уловѣмъ нѣкого за ржката, а че ми се струва, че ловѣмъ сѣнка! Всичкитѣ могатъ да се молятъ Богу, да го славословятъ, хвалятъ и да му пѣжтъ. Тукъ на никого не му дохожда сѣнь, нито има тука нощъ, нито трѣба нѣкому ястие и питие. Но и това е нѣщо чудно, дѣто умрѣлитѣ, били блаженни или неблаженни, тутакси добръ се познаватъ помежду си и всякъ знае, кой отъ тѣхъ, що е билъ на тойзи свѣтъ. Знайте, че умрѣлитѣ, тамъ сѣ въ вѣчностъ, дѣто вѣче не се умира и тѣ се сѣдѣтъ за своитѣ дѣла и бездѣлия въ тойзи свѣтъ много по-добре и по-ясно, нежели, когато сѣ били живи. Всякъ забравенъ грѣхъ и всяка мисль зла или добра, тукъ му се обяснява и явява.“

Подиръ това продължи да говори жестоко:

„Водачът ми казва: сега ще се върнем назад, но кажй на твоите по земята жители, че за тях много по-полезно, е да припознажат своите грѣхове и да се покажат още дору сж живи, защото тукъ напредъкатъ въ това върви много полегка.“

Подиръ това я запитахъ, кога пакъ вторий пътъ ще доде на мѣсеца, а тя имъ отговори:

„Сутрѣ вечеръ часа подиръ три ще заспѣ, но водачътъ ми не ще доде, а азъ сама ще виждамъ свѣтлостъ. А въ идѣщата нѣдѣля на 4-й Ноемвр: между единия и втория часъ подиръ пладнѣ, ще идж вторий пътъ въ мѣсеца, но само, когато додж въ мѣсеца за послѣденъ пътъ, ще могж отъ мѣсеца да видж нашата земя.“

Тя си починѣ тѣй още 4 минути и като си отвори десната рѣка, рече:

„Сега вече моятъ водачъ ме остави и това пѣтуване се свърши.“

Подиръ десетъ минути доде въ себе си, но нищо не знаеше отъ онова, което се случи съ нея и каза:

„Оставѣте ме да си отпочинѣ, защото много съмъ отпаднала тѣломъ, но душата ми въ мене много се извънредно радва.“

Подиръ единъ часъ станѣ отъ кревета и била е много весела.

Както бѣше казала, на сутрешния день въ три часа, заспа безъ да продума нито рѣчь, и като се събуди подиръ половинъ часъ, станѣ отъ кревета и зе да работи. До него день въ нейната фамилия се крияше всичко, което се случваше съ нея, защото ний родителитъ никакъ не знаяхми, какво нѣщо е *Сомнамбулизмъ*. Заради това помислихми, че не ще бѣде злѣ, да разкажемъ за това и на други, а най повече на аѣкаритѣ. Но щомъ сторихми това, то до толковъ се распрѣснѣ изъ града, щото, хората дохождахъ съ бюлюци, за да чуятъ и научятъ нѣщо, което трѣбаше да гледами да се прѣкажж. (Слѣдва).

V-о За жената и мъжа, за момцитѣ и момитѣ и за женянието.

(Началото отъ 1-я брой).

Търси въ момата скритѣ женски характери.

На жената страшливостта е отъ природата дадена, нежели слабостта, както на мъжа силата и сърчеността. Страшливостта е даденъ отъ Бога на нея характеръ, който никакъ не ѝ докарва срамъ, но на правия и разумния ѝ мъжъ я прави много по-мила. Когато нѣкоя жена или дѣвойка иска да се показва неустрашима, ако аѣже, то е зло, защото зема отъ горѣ си неприроденъ характеръ, а пѣжъ, ако наистина е съ таквози сърдце, то е по злѣ, защото показва, че онѣ зи сѣщий и първий женский характеръ е въ нея убитъ и разваленъ, а съ него заедно и всичкитѣ

други характери, до толкоз', до колкото тойзи е свързанъ съ тѣхъ и между тѣхъ е главенъ.

На жената срамижливостъта е природна и отъ Бога дадена, нито я погрозява нито я засрамява, ами я украсява и я прави най мила. Която жена или дѣвица, за да покаже, че е развита и образована, говори свободно за нѣща, за които се изисква отъ нея да ги държи тайно и покрива, и за които природната ѝ срамижливостъ и скромностъ забранява да говори, въ нея жена или мома най добрия и изрядния характеръ е разваленъ, а съ него заедно и всичкитѣ други до толкоз', до колкото тойзи между другитѣ е главенъ.

Колкото трѣба да се пазишъ отъ жени и моми, които се прѣструватъ и сж лицемерни, още повече да те е страхъ отъ свободната и безбожната. Нищо друго не е до толкоз' гнусно нито отвратно и опжко, колкото да глѣдашъ жена или мома да укорява вѣрата си и черковата и да мисли, че съ невѣрнето и безбожеството ще покаже нѣкой бравуръ, либералитетъ, просвѣщение и проч. Невѣрата е най гнусното нѣщо на жената; суевѣрието и най закованото, пакъ е по-благо отъ неверието. Всичкитѣ най красиви и най способни жени въ цѣлата История на чловѣческия родъ, все сж били прѣдани въ своята бащинска вѣра и това е всякоги знакъ на добрината и величината на тѣхнитѣ души и сърдца. Жена безъ вѣра, тя е и безъ душа и безъ почитание. Жена, която нѣма вѣра, тя никоги и мжжъ нѣма.

Голѣма е неприлика нееднаква възраст. Нито старъ трѣба да зема млада, нито младъ трѣба да се жене за стара. Младостъ и старостъ тѣ сж вече сами по себе си и въ мислитѣ и въ осѣщанието и въ желанията и въ наклонноститѣ и въ обичаитѣ до толкоз' различни, щото тамъ никоги не може да сжществува онова единство, съгласие, любянье, отъ косто зависи всичкото благополучие и задоволство. А най главното е, че между тѣхъ никоги не може да има онова взаимно и чисто милванье. Никоги млада жена или мома не отива да земе старъ мжжъ отъ чиста и сърдечна любовь, ами или отъ канджрмакъ, или измама, или заплашване или отъ фамилиярни отношения или за честъ или за богатство, или отъ каква да би била друга причина, но никоги не отъ сжща любовь! и той старъ мжжъ, вече не добива жена, но женско тѣло безъ душа и сърдце. А който старъ се жени за млада на сила, защото той нѣма равни осѣщания съ нея нито може да ѝ върне радостъ, но само е лудо распаленъ за нейната младостъ и невинностъ, то такъвъ зи не я има по-добръ, отъ всяка друга изъ улицата. Пжкъ ако я зема да му прави само тимаръ, той тогива я държи по-доло и отъ слугинята и робинята, защото слугинята може да се откаже отъ слугуването и робинята може да се откупи, но жената е при-

вязана до смъртъ да бѣде при него! Таквази млада жена или мома на колко морални злини е изложена! Младо и старо никоги едно за друго си нѣматъ лика прилика.
(Слѣдва).

VI-о Анекдоти, остроумни и смѣшни.

Соломоновска присѣда въ Китай (изъ „Revue Bleue“ N-о 17—1887 год.)

Двѣ жени се явили предъ единъ сѣдия. Носяли едно дѣтенце, и всѣка казвала, че то било нейно. Сѣдията се смаялъ, коя ще бѣде майката на туй дѣте. Отишълъ да се посвѣтѣва съ жѣна си, която била, наистина, доста разумна.

Жѣна му поискала петъ минути да разишли, и сетнѣ рѣкла: Да отидѣтъ нѣколко слуги бѣржѣ, по тайно, до близката рѣка, та да уловятъ и донесѣтъ жива една голѣмка риба.

Донесли ѝ една риба.

„Сега, казала тя, донесѣте ми дѣтето; но женитѣ да не дохождатъ при мене.“

И туй сторено.

Жената на сѣдника взела послѣ дѣтето, съблѣкла го и облѣкла съ дрѣшкитѣ му рибата.

„На ви сега, казала тя, туй животно и го хвърлѣте въ рѣката предъ двѣтъ жени.“

Облѣчената въ дѣтскитѣ дрѣхи риба хвърлили въ рѣката, гдѣто тя почнѣла да шава подъ водата, като всѣка риба.

Безъ да се мае, едната жена се хвърлила въ рѣката, за да отърве дѣтето си.

„Тая е майката на дѣтето, казала сѣдниковата жена,“ и заповѣдала да петеглятъ по-скоро горката майка и да ѝ се даде дѣтето.

Сѣдията одобрилъ съ едно кимване дадената заповѣдъ и *давията* се свършила.

Прев. К. И. М.

Кралицата на цѣлия свѣтъ. Въ Парижката лудница имало една жена, която водила гоститѣ, да имъ показва лудитѣ. Отъ разговора ѝ, никой не би рѣкълъ, че тѣзи жена е побъркана въ ума, освенъ, когато дошла до една собица, гдѣто сѣдѣше една горда и напичена жена, и като я запитвахъ, ами на тѣзи окаяната, що ѝ се случило, тѣ е полудѣла, тя отговаряше: пѣкъ на тѣзи сиромашкиня вкоренило се въ главата ѝ, че е Френска Кралица, а то баримъ азъ трѣбаше да знамъ, която съмъ *Кралица на цѣлия свѣтъ*.“

Единъ богатъ Английски Герцогъ, Монтигун, ималъ голѣмъ мпракъ да може съ нѣкого да направи нѣкоя шега и да го натвари съ нѣщо.

Освенъ другитѣ нѣща въ собата си, той имаше и едно голѣмо огледало, въ което, като се огледваше нѣкой, виждаше му се косата, че е на криво вчесана, и всякъ гледаше да я поправи, безъ да знае, че тогива я искривява. Единъ день той нарочно призова на угощение знаменити лица, които, като се огледахъ най напредъ на него огледало, всичкитѣ си искривихъ парокитѣ на криво и на десно (както носяхъ тогива), а Герцогътъ не можеше да се стърпи сърцето му и душата отъ радостъ, като гледаше толковъ благородни Лордове наредени на массата съ криви парокни. А най смѣшното при това бѣше, че всѣки мисляше, че неговата коса (парокна) е управена, защото първо се огледа на огледалото и я поправи, а че сетнѣ съднѣ на массата.

Ето какъвъ е чловѣкътъ! На 1830 г. събрали сж всичкитѣ калкутски Индианци и дали прошение на тамкашния Английски управителъ, за да отгѣгли назадъ заповѣдта, съ която се забранявало на вдовицитѣ да не смѣхътъ вече, като умрѣ мъжътъ имъ, да се изгарятъ живи отъ жалостъ за тѣхъ, защото, пишали въ прошениято, по тойзи начинъ имъ се отнемала вѣроисповѣдната свобода.

Забѣлжителни изрѣчения. Тойзи, който мисли, че може да живѣе безъ хората, много се лъжи; но тойзи, който мисли, че хората безъ него не могатъ живѣ, още повече се лъжи.

Любовта на мъжа съставлява една частъ отъ живота му, а любовта на жената съставлява всичкото нейно сщѣствование.

Съхранение на тайна отъ женитѣ. „Жената не може да запази никаква тайна!“ Потвърждавалъ нѣкоги единъ врагъ на женитѣ, като се разговарялъ съ една дама. „Една тайна тѣ всякоги твърдо пазятъ,“ възразила дамата, като се позасмѣла. — „Че коя е тя?“ — „Тайната на своитѣ години.“

VII-о Гледачтъ, който налучва по нишана гуденъ прѣдъ него.

Третий бѣлѣгъ. Кой е гудилъ пакъ туй празно чекмедже тукъ? Хж ж ж! познахъ сега кой го е тукъ далъ за нишанъ. Вий сте, Господарю, единъ цивилизованъ търговецъ. Рѣцѣтъ Ви сж пълни съ прѣстени, Златенъ сахатъ всякоги носитѣ съ златенъ ланцъ. Твърдѣ обичатѣ да играйте билярдо и да пушѣте отъ най скъпите цигари. Многo Ви е мило като ядете все турфанда нѣща: н. п. турфанда животни, турфанда зарзаватъ, турфанда вѣшпи (овощия) и всичко, което рано узрѣва и се продава, мж колкото щѣло да струва. Вий имате въ Вашия дюгенъ стока донесена на кредитъ за 50,000 лева. Отъ печалбата на тѣзи Вий плащате 1000 лева за кирия на дюгенъ и за квартиръ съ нѣколко соби въ първия катъ на пияцата. Още харчите 1000 лева за билярдъ, цигари, кафе, кар-

ти и пиетиета, Пжкъ за дрехи, лѣджи, театри, расходки и за други явни увеселения не отиватъ по-доло отъ 1000 лева. Най послѣ за локанта още 1000 лева, аче колкото артиса съ тѣхъ позамазвате очите на Вашитѣ кредитори. Алжшверишъ въ дюгения Ви май не става и Вий сте принудени да продавате стоката си на долня цѣна, защото всѣкий день Ви сж потрѣбни пари. Често добивате писма съ параходитѣ и жѣлѣзницитѣ, а вижда се нѣкои защото не имъ плащате на време, ще Ви даджъ подѣ сждѣ. А тогива знайте ли що ще правите? Вий ще се изравните съ Вашитѣ кредитори съ *двадесетъ и петъ на сто*, но съ това условие, да имъ се отплатите въ двадесетъ години и тѣ въ всичкото това време да Ви правятъ кредитъ съ нова стока.

Тримата Ефрейтори Комедия въ едно дѣйствие

(Началото отъ 7-я брой.)

Заф. Ахмакъ си холамъ Паскале, аче не ли знашъ, че азъ съмъ артершикъ (икономъ) на ротата?

Пасх. Е чи какво излазя отъ това.

Заф. Чуй инди будало! н. пр: купувамъ оризъ, на смѣтката прѣ карвамъ десѣтъ оки, пжкъ азъ въ сжщностъ съмъ купилъ само седемъ оки.

Пасх. Ачи ти крадешъ три оки. Хубава работа пжжъ, мж-какъ не се осѣща Ротния Ви?

Заф. Мж ти наистина си билъ ахмакъ, ами съ солѣта, дѣто гуждамъ на ориза, съ водата покривамъ кражбата и тритѣ оки не се познаватъ.

Пасх. Тѣй я? Амж отъ мѣсото не можъ да откраднешъ я?

Заф. Ачи отъ тамъ крамъ азъ повече я? Купувамъ го прѣди два дни, гуждамъ го въ вода да стои 24 часа, то се надува и се вижда по-много.

Пасх. Тѣй я? че белкимъ мѣсото са надува въ водата? и туй нѣщо сега го научихъ.

Заф. Добрѣ ти казахъ азъ, че харамъ ядешъ хлѣба.

Пасх. Да прощавашъ ти. Който не крадѣ ли, като мене, харамъ хлѣбъ яде? Браво ти киръ Даскале! но съ сичко това азъ пакъ не виждамъ да имашъ голѣма печалба.

Заф. Гиди проклѣтий! искашъ всичкото да научашъ и узнашъ! Ами не смѣташъ ли солдатитѣ на ротата ни, които сж зели изволение, които сж въ болницата, които умиратъ?

Пасх. Е! чи какво излазя отъ туй?

Заф. Като си патка, виждъ що излазя будала, за тѣзи сичкитѣ, които отсѣдтвуватъ отъ ротата, азъ имъ прибирамъ пая.

Пасх. Бре Дияволе, ти си билъ страшенъ крадецъ, но пакъ азъ всичкитъ тѣзи щастия и кърове ги имамъ за нищо при моето щастие.

Заф. Я да чуйми и твоето щастие?

Пасх. Азъ имамъ една любовница, дѣто, ако ж видишь, ще стоишь да зяпашъ, като патка.

Заф. Пжкъ азъ имамъ една любовница, която луда ходи за мене и ако ж видишь, ще та втрѣсе!

Пасх. Пжкъ ти, ако видишь моята, ще зематъ житиѣ ти да се свиватъ.

Заф. Ма мойта има едно око, да видишь какво око.

Пасх. Ачи тя, е кърава! хи, хи, хи.

Заф. Не, безумие, искамъ да кажжъ, че окото ѝ привлича сърдцата на момцитъ.

Пасх. Пжкъ моята има единъ бой и кръстъ, като прѣстенъ.

Заф. Пжкъ моята има единъ косъмъ, мж какъвъ косъмъ.

Пасх. Ха, ха, ха. Ачи тя е келява.

Заф. Не, брѣ хайвапино, искамъ да кажжъ, че косата и прилича на злато.

Пасх. Като е тѣй, тя е най красивата отъ всичкитъ моми.

Заф. Разбира се, и за да та увѣриж, ще тж заведж да я видишь.

Пасх. Пжкъ азъ сетнѣ ще та препоржчамъ на моята.

Заф. Не, първо ти ми покажи своята, ачи сетнѣ азъ.

Пасх. Е, хади нека е тѣй, ето отивамъ да ѝ извикамъ.

Заф. (дърпа го на задъ) Ей! на добъръ часъ, кждѣ отивашъ на татѣкъ.

Пасх. Ачи моята тамъ сѣди, отивамъ да ѝ извикамъ.

Заф. Янглажъ си ти, приятелю, тамъ сѣди моята.

Пасх. Бре махвайсе отъ тукъ, тамъ сѣди любовницата ми?

Заф. Я ми покажи Гърба си, че тамъ сѣди моята.

Пасх. Бре свивайси опашката да не са сборичкаме тукъ.

Заф. Мж прѣбирайси крушитъ отъ тукъ ти казвамъ.

Пасх. Да ти кажжъ ли едно нѣщо? нека оставимъ на страна прѣпиряята и съ двѣ думи да свършимъ работата. Какъ е името на твоята любовница.

Заф. Марнета, сестра на артершика ни.

Пасх. Марнета! сестра на артершика ни?

Заф. Да, Марнета, и до толковъ ма обича, дѣто като луда ходи за мене.

Пасх. Не тж е срамъ да казвашъ тѣй, тя мене люби, господине.

Заф. Мариета ли? това е невъзможно.

Пасх. Ачи тя за мене луда ходи ахмако.

Заф. Пжкъ за мене душата си дава.

Пасх. Ако не виджъ съ очитъ си, и не чужъ съ ушитъ си, не вѣрвамъ.

Заф. Азъ ще тѣ накарамъ да видишь, и ще ти докажжъ, като двѣ и двѣ четири. Скрийса тамъ отъ задъ и отъ тамъ ще видишь и ще чушь истината.

Пасх. Не, ти са скрий, пакъ азъ да я извикамъ.

Заф. Не, ти са скрий по-напрѣдъ, ачи сетнѣ азъ.

Пасх. Е, хади нека е тъй. Но хубаво внимавай и ти сетнѣ ще бждешъ длъженъ да се скришь.

Заф. Иди сега тѣ са скрий, да не са губи врѣме.

(Пасхалъ се скрива въ единъ ъгълъ, а Зафиръ отива къмъ Мариетината къща и я вика).

IV ЯВЛЕНИЕ.

Мариета и горнитѣ.

Мар. (отъ вѣтрѣ пита) Кой е?

Заф. Азъ съмъ моя душице!

Мар. (излазя) А! ти ли си, любезний ми Замфире!

Заф. (къмъ Пасхалъ. Чувашь ли лапни муха.) О, радвамъ се, че тѣ видѣхъ, Моя Марието.

Мар. Че защо не доде толкозъ дена, да се видимъ, менѣ много ми се стѣгаше душата за тебе.

Заф. (къмъ Пасхалъ. Чувашь ли хайванино?) Нѣмахъ врѣме, любезна моя, имамъ занятия.

Мар. Ти знаешъ колко тѣ обичамъ, и не можжъ нито една минута да бждѣ безъ тебе, щомъ ми доде за тебе на ума, обладава мжъ една меланхолия и очитѣ ми се напльватъ съ сълзи.

Заф. (къмъ Пасхалъ. Чувай ги, ахмако!) Да, любезна моя, и азъ осѣщамъ въ сърдцето си една болка, която не ми свърши живота, ако не тѣ видѣхъ.

Мар. Най сетнѣ, за кога тѣкмишь да стане свадбата ни?

Заф. (къмъ Пасхалъ. Чувашь ли безумне?) Азъ съмъ готовъ, когато ти рѣчешъ.

Мар. Е хади ни скоро да приготвишь всичко за свадбата ни.

Заф. Бжди спокойна, азъ всичко съмъ приготвилъ. Останн си съ здравие (здрависватъ се съ ржѣ и Мариета си отива, а Зафиръ се опѣтва къмъ Пасхалъ и му дума) Ела самъ тука, приближи, будала, какво си се свилъ, като уквасена кокта? чули сега съ упитѣ си? увѣрили са?

Пасх. Скоро вода, скоро, че ще баялдисамъ. (ще ми принадле).

Заф. Каква вода ми сънувашъ, оставай съ богомъ, азъ си отивамъ.

Пасх. (дърпа го) Ела самъ тука, Ела тука, кждѣ отивашъ?

Заф. Кждѣ отивамъ ли? Че не ли чу, какво ми каза! да иджъ да приготвишь всичко за свадбата.

Пасх. Ами забрави ли, дѣто ми каза, че и ти ще се скришь?

Заф. Да са скрижъ и азъ ли? Твърдѣ добръ, скривамъ са, но пакъ

ти казвамъ, че вѣтъръ ще гонишь, ама хж скоро върви, защото бързамъ.

Пасх. Хж и ти са скрий на същото мѣсто, за да видишь, вѣтъръ ли ще гонж.

Заф. Еймж на, скрихъ са (скрива се и гледа).

Пасх. (самъ) ахъ ще са прѣснж отъ ядъ, тя галиба и двамани люби. (приближава до прозорца и ж вика). (Слѣдва).

Забѣлѣжка 1). Като видѣхми, че за Великъ-денъ не пристигнж жемамото число отъ абонамента и че ще срѣщнемъ послѣ затруднение въ печатанието, ний, дору бѣхми не до тамъ разположени въ здравieto си, ако и да бѣше Христово Въскръсение, когато всичкитѣ християни и учреждения се поразвеселяватъ и си почиватъ, рѣшихми се на втория денъ отъ Пасхата да пжтуваим десетина дена до Шуменъ, Ески Джумая, Османъ Пазаръ и Котелъ, дѣто ни посрѣшнжж студове и снѣгъ! щото тѣй дано можемъ и нови абонати да подпишемъ и отъ подписани прѣди, абонамента да съберемъ. Дѣде Господъ, въ Котелъ, гдѣто за пръвъ пжтъ учителствувахъ като класенъ учителъ отъ 1842 лѣто до 1847, когато бѣхъ призованъ въ Шуменъ, да се завърнж подиръ четиридесетъ години и посѣтъ мои вече стари ученици и търговци и да бждж (въ дома на Х. Василя Х. П. Кремпковъ) не само твърдѣ добръ гостоприемнжтъ, но и въ абонамента съ ревностъ подпомогнатъ. Не се доказахж безъ ревностъ и Османъ Пазарци и Ески Джуманци, дѣто не бѣхъ ходилъ; а въ Шуменъ и Прѣславъ събрахъ повечето абонаментъ и тѣй едвамъ се завърнжх на 15-й того въ Варна! Тѣзи е по неволею причината на малкото закъсняване отъ настоящия брой.

Забѣлѣжка 2). Квитанциитѣ вече сж напечатани и пригѣтвени да се испровѣдятъ само на онѣзи, които сж сж напълно прѣдплатили абонамента, а на онѣзи които са само 2 $\frac{1}{2}$ лева платили, ще имъ се испровѣдятъ, когато получимъ и другитѣ 2 $\frac{1}{2}$ лева.

Забѣлѣжка 3). Съ настоящия брой ний вече доставяим на добритѣ си абонати едната третя часть отъ вѣстника си и ний мислимъ че сме довольно чакали и онѣзи, които до сега нищо не сж прѣдплатили и онѣзи, които са прѣдплатили 2 $\frac{1}{2}$ лева, на които забѣлѣжаваим, да не мислятъ, че за вѣстника ни (както нѣкой ни писахж) може да се абониратъ и за половинъ година. Таково нѣщо нито въ поканата си споменѣхми, нито въ вѣстника си и нито може това периодическо списание да се дѣли на двѣ половини, а ще стане на края на годината едиъ добъръ томъ и домашенъ забавникъ, за да имъ служи за унуцитѣ за празнуцитѣ и за пра, пра, празнуцитѣ!

15-й Априлия, 1887 г.
г. Варна.

Отъ Редакцията